

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/80/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6611204289
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2012:6611204289.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Alexandra Mojša a JUDr. Ivica Hanuskovej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598 proti odporkyni B. R., narodenej XX. XX. XXXX, bytom J., Y. H./XX, právne zastúpenej spoločnosťou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Košice, Ľudová 14, IČO: 47 234 466, o 762,45 EUR s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 9C/50/2011 - 134 zo dňa 26. 01. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania, p o t v r d z u j e .

Vo zvyšku zostáva rozsudok nedotknutý.

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporkyni trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 118,16 EUR na účet právneho zástupcu odporkyne JUDr. Petra Rybára, s. r. o., č.ú. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd čiastočne vyhovel návrhu navrhovateľa, keď zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 270 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti uvedeného rozsudku, a to z titulu zmluvy o úvere. Podľa okresného súdu medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že uzavreli zmluvu o úvere dňa 01. 12. 2009, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 350 Eur. Odporkyňa sa zaviazala vrátiť uvedenú sumu zvýšenú o poplatok 300 Eur, celkove 650 Eur v desiatich mesačných splátkach po 65,-Eur, počnúc dňom 26. 12. 2009. Uvedenú zmluvu o úvere posudzoval okresný súd ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“. S poukazom na ust. § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch takýto úver, keďže neobsahoval náležitosti podľa ods. 2 písm. g/, h/, čiastočne i/, l/, k/, sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže odporkyni bol poskytnutý úver v celkovej výške 350,-Eur, z čoho zaplatila 80,-Eur, okresný súd zaviazal odporkyňu na zaplatenie zvyšnej časti, a to sumy 270,-Eur. V tejto časti považoval návrh za dôvodný.

V časti zaplata sumy 492,45 Eur, zmenkového úroku vo výške 0, 25% denne a v časti zaplata úroku vo výške 6% ročne špecifikovaných v písomne podanom návrhu, nepovažoval návrh za dôvodný, a v tejto časti ho zamietol.

Okresný súd pri rozhodovaní o zamietajúcom výroku vychádzal z toho, že v samotnej zmluve o úvere medzi účastníkmi konania v zmysle § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch nebola uvedená konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, ročná úroková sadzba a ani výška, počet a termíny splátok úrokov, ročná percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom a ani priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platný ku dňu podpisu zmluvy tak, ako to vyžaduje § 4 ods. 2 písm. g/, h/, i/, j/, k/. Úver preto okresný súd považoval za bezúročný a bez poplatkov. Neposudzoval daný právny vzťah ako právo zo zmenky, preto navrhovateľovi nepriznal zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne, čo predstavuje 91,25 % ročne. Takúto dohodu týkajúcu sa zmenkového úroku považoval za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Výška úrokov z omeškania nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, inak by takýto právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka bol neplatný. Okresný súd bol, teda, toho názoru, že nielen dohoda o vyplnení zmenky, ale aj zmenkový úrok dohodnutý medzi účastníkmi konania možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Keďže okresný súd neposudzoval daný právny vzťah ako právo zo zmenky v zmysle vyššie uvedeného, nepriznal navrhovateľovi ani 6% úrok z omeškania ročne odo dňa zročnosti v zmysle § 48 ods. 1 bod 2 zákona č. 191/1950 Sb.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 2 O. s. p.. Odporkyňa mala úspech v prevažne väčšej miere, avšak v zmysle ust. § 151 ods. 1 O. s. p. si trovy konania nevyščísli a tieto ani zo spisu nevypĺvali. Súd preto náhradu trov prvostupňového konania odporkyni podľa § 151 ods. 2 O. s. p. nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie navrhovateľ. Žiadal, aby odvolací súd podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľ podal odvolanie proti zamietajúcomu výroku rozsudku, pretože sa nestotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, ktorému sa právne posúdenie veci nejavilo ako právo zo zmenkového právneho vzťahu, ale ako zo zmluvy o úvere. Namietal, že zmluvu o úvere, ako hlavný kauzálny vzťah, nemožno posudzovať podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože odporkyni bol predmetný úver poskytnutý na účel povolania, a teda zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Nemusela preto obsahovať ani údaj o RPMN, a teda, navrhovateľ má nárok nielen na vrátenie úveru, ale aj príslušného poplatku za poskytnutie úveru. Uznal síce, že mu je známy rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 9C/50/2011 - 85 zo dňa 23. 06. 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/255/2011 - 109 zo dňa 10. 11. 2011, podľa ktorého je judikované, že medzi účastníkmi ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, avšak navrhovateľ sa opätovne nemôže stotožniť s tým, že úver bol odporkyni poskytnutý na iný účel ako na výkon povolania. V tejto súvislosti poukázal i na dobrú vieru navrhovateľa, ktorý úver poskytoval, pretože odporkyňa v zmluve o úvere uviedla, a aj podpísala, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jej povolania, z ktorého tvrdenia navrhovateľ pri poskytovaní úveru vychádzal.

Ďalšou odvolacou námietkou navrhovateľa bola skutočnosť, že zmenku a ani Dohodu o vyplnení zmenky navrhovateľ neposudzuje v zmysle Občianskeho zákonníka ako neprijateľné zmluvné podmienky. Zmenka, s ktorou súvisí aj Dohoda o vyplnení zmenky, je cenný papier a nie je ju možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a ani za spotrebiteľskú zmluvu, a teda sa na ňu nemôžu vzťahovať ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené Občianskym zákonníkom. Odporkyňa mala vedomosť o tom, že na predmetnej zmenke je zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne a bola oboznámená i s Dohodou o vyplnení zmenky. Nebol preto dôvod na nepriznanie práv navrhovateľovi zo zmenky vystavenej odporkyňou.

S poukazom na vyššie uvedené sa navrhovateľ nestotožnil ani s rozhodnutím súdu o náhrade trov konania, pretože ak by okresný súd vec správne právne posúdil, priznal by navrhovateľovi nárok aj na náhradu trov konania.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomným podaním vyjadrila i odporkyňa. V plnom rozsahu sa stotožnila s rozsudkom okresného súdu, ako aj jeho odôvodnením a navrhovala, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej bol návrh navrhovateľa zamietnutý, potvrdil ako vecne správny. Namietala, že argumentácia navrhovateľa v tom smere, že finančné prostriedky ňou boli prevzaté na podnikanie (na výkon povolania), nebola v konaní preukázaná. Odporkyňa v čase čerpania úveru bola na dôchodku, z čoho vyplýva, že na daný účel tak, ako to tvrdí navrhovateľ, nemohol byť úver použitý. Daný právny vzťah je preto podľa odporkyne jednoznačne nutné posudzovať v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Aj v prípade, ak by sa daný úverový vzťah nemal riadiť Zákonom o spotrebiteľských úveroch, je výška odplaty zjavne neprijateľná a v rozpore s legislatívou určenou na ochranu spotrebiteľa. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 3/2011, ktorým ustálil, že „určitú mieru ľahkovážnosti spotrebiteľa treba považovať za kvalifikačné kritérium, ktoré je spôsobilé privodiť nadvládu veriteľa nad dlžníkom. Pokiaľ nebanková spoločnosť využila ľahkomyselnosť spotrebiteľa, musí niesť dôsledky, a to aj pri nedbanlivosti pri overovaní bonity spotrebiteľa, životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver.“ K Dohode o vyplnení zmenky odporkyňa uviedla, že táto jej bola predložená spolu s úverovou zmluvou a jej nepodpísanie by znamenalo neposkytnutie úveru. Dohoda bola uzavretá na základe a v súvislosti s úverovým vzťahom, bola vopred predformulovaná, žalovaným vzorovo vypracovaná a predložená spotrebiteľovi. Opätovne poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE 69/2011, podľa ktorého tým, „že sa dohoda o vyplnení zmenky stala súčasťou štandardnej formulárovej zmluvy, plne sa na ňu musí aplikovať ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v rámci pravidiel verejného poriadku.“

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), odvolanie prejednal v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 1, 2 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej bol návrh navrhovateľa zamietnutý a v súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správny. Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu podľa § 206 ods. 2 O. s. p. nedotknutý.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu a na tieto v podrobnostiach odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k najzásadnejším argumentom uvádzaným navrhovateľom v odvolaní, dodáva nasledovné :

Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že okresný súd správne posudzoval právny vzťah medzi účastníkmi konania ako právo zo zmluvy o úvere. Skutočnosť, že úver bol odporkyni poskytnutý na iný účel, ako na výkon povolania, mal okresný súd za právne posúdenú už v konaní pred Okresným súdom Lučenec sp. zn. 9C 50/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/255/2011, v ktorom konaní bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., Bratislava zo dňa 27. 10. 2010 pod sp. zn. SR 10246/10, zrušený. Rozsudok rozhodcovského súdu bol zrušený s poukazom na ust. § 40 ods. 1 písm. c), j) zákona č. 244/2002 Z. z. (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“). Z odôvodnenia vyššie uvedených rozhodnutí je zrejmé, že zmluva o úvere uzatvorená medzi účastníkmi konania dňa 01. 12. 2009 je spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že úver poskytnutý odporkyni bol na iný účel ako výkon povolania, zamestnania a podnikania. Námietky vo vzťahu k uvedenému právnomu posúdeniu nie sú preto dôvodné. Odvolací súd poukazuje i na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1930/11 zo dňa 10. 01. 2012, podľa ktorého „porušenie práva na spravodlivý proces

predstavuje taká interpretácia ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a to i vo vzťahoch podriadených režimu Obchodného zákonníka, ktorá vedie k odmietnutiu ich aplikácie na vzťahy, v ktorých vystupuje fyzická osoba, ktorá má podnikateľské oprávnenie, avšak v týchto vzťahoch sa ako podnikateľ nechová.“ Opätovne je preto nutné zdôrazniť, že odporkyňa v čase poskytnutia úveru bola dôchodkyňou a nedisponovala žiadnym oprávnením na podnikanie ani vo forme obchodnej spoločnosti, ani ako súkromne zárobkovo činná osoba. V konaní nebolo preukázané, že odporkyňa je podnikateľským subjektom a v danej veci pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (čo nemožno zamieňať s deklarovateľným účelom poskytnutia úveru). Vzhľadom na všetky zákonné kritériá je preto nutné považovať daný zmluvný vzťah medzi dodávateľom - navrhovateľom a spotrebiteľom - odporkyňou za spotrebiteľský vzťah v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a následne potom aj podriaďiť ho právnomu režimu tejto normy upravujúcej problematiku spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských vzťahov. Odvolací súd tento právny záver vyvodzuje aj z označenia dlžníka v zmluve o úvere identifikačnými znakmi pre fyzické osoby - nepodnikateľa, pričom zmluva o úvere priamo v predtlačí ponúka možnosť označenia dlžníka identifikačnými znakmi vyžadovanými Obchodným zákonníkom a Zákonom o živnostenskom podnikaní typickými pre podnikateľa - a to obchodným menom, sídlom, či miestom podnikania a identifikačným číslom, číslom zápisu v obchodnom registri, či číslom živnostenskej registrácie, alebo iného oprávnenia na výkon podnikateľskej činnosti. Pokiaľ dlžník takto označený nebol, naopak, identifikovaný v zmluve o úvere je menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, je zrejmé, že ide o fyzickú osobu nekonajúcu pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a sú tak naplnené zákonné kritériá spotrebiteľskej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka bez ohľadu na to, že zmluva o úvere bola uzatvorená podľa Obchodného zákonníka. Daný právny vzťah sa má preto jednoznačne správne riadiť ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s Občianskym zákonníkom. V nadväznosti na uvedené preto okresný súd následne správne poukázal na ust. § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože úver, ktorý je predmetom právneho posúdenia v tomto konaní, neobsahoval zákonom vyžadované náležitosti. Považuje sa za bezúročný a bez poplatkov.

V časti nároku navrhovateľa týkajúceho sa zmenkového úroku dohodnutého medzi účastníkmi vo výške 0,25% denne, čo predstavuje 91,25% ročne, okresný súd správne považoval dohodu účastníkov konania v tejto časti za dohodu v rozpore s dobrými mravmi, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je nevyhnutné zdôrazniť, že tým, že sa dohoda o vyplnení zmenky stala súčasťou štandardnej formulárovej zmluvy, plne sa na ňu musí aplikovať i ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v rámci pravidiel verejného poriadku. Prvostupňový súd preto zmenkový úrok správne takejto súdnej kontrole podrobil. Vzhľadom na tieto skutočnosti je Dohoda o vyplnení zmenky obsiahnutá vo Všeobecných obchodných podmienkach navrhovateľa neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je odpočiatku neplatná, a preto navrhovateľ nebol vôbec oprávnený zmenku vyplniť a ani si nárok z tejto zmenky uplatniť na rozhodcovskom súde. Okresný súd preto správne uzavrel, že ak navrhovateľ trval na svojom nároku, je nutné ho posudzovať ako nárok z uzavretej spotrebiteľskej zmluvy o úvere a nie ako nárok zo zmenky. K úroku vo výške 0,025% denne odvolací súd ešte dodáva, že napriek tomu, že úverová zmluva bola uzavretá ako absolútny obchodnozväzkový vzťah v zmysle Obchodného zákonníka, vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na tzv. formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa, a ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ustanovenie § 54 ods. 1, veta prvá, Občianskeho zákonníka prikazuje aplikovať ust. Občianskeho zákonníka na práva a povinnosti spotrebiteľa, pokiaľ sú pre spotrebiteľa priaznivejšie ako príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje korektív pre použitie ustanovení Obchodného zákonníka, a to aj napriek charakteru úverovej zmluvy ako absolútného obchodu podľa Obchodného zákonníka. Uvedené, teda, znamená, že Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka. Pokiaľ potom zmluvné strany dojednali v zmluve úrok presahujúci úrok z omeškania prípustný podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dojednanie úroku z omeškania nad výšku prípustnú podľa predpisov Občianskeho zákonníka predstavuje neprijateľnú a absolútne neplatnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy. Súd je povinný na neplatnosť zmluvnej podmienky prihliadať a nepriznať na základe nej požadované plnenie.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej a Slovenskej republiky týkajúcej sa primeranosti úroku vo výške 0,25% denne, odvolací súd naopak poukazuje na nález Ústavného súdu ČR I. ÚS 523/07 zo dňa 7. mája 2009, v ktorom sa stotožňuje so záverom Najvyššieho súdu ČR, podľa ktorého neprimeraným, a teda odporujúcim dobrým mravom je spravidla taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe ich dojednaní obvyklú, najmä stanovenú s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Zmysel úrokov z omeškania je možné nachádzať v jeho motivačnej a sankčnej funkcii, pokiaľ sa dlžník ocitne v omeškaní so včasným a riadnym vrátením dlhu. I tu je však nutné, podľa názoru Ústavného súdu, dbať na zásadu primeranosti, jednu z dôležitých princípov ústavného súdnictva dodržovaný v demokratických právnych štátoch, chápaný nielen formálne, ale najmä materiálne. Je pochopiteľné, že úplne neúmeraná výška úrokov, a to aj úrokov z omeškania, môže byť oprávnené pociťovaná dotknutým subjektom ako nespravodlivá, a to bez ohľadu na to, či je v konkrétnom prípade pre neho likvidačná alebo nie. Uvedené musí byť konfrontované i z hľadiska objektívneho posúdenia danej veci (viď i rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo 1484/2004).

Prvostupňový súd preto správne právne odôvodnil, prečo návrhu vyhovel len čiastočne a vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol. Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej bol návrh navrhovateľa zamietnutý, podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšku zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v odvolacom konaní v spojení s § 224 ods. 1 s použitím. Navrhovateľ aj odporkyňa si uplatnili trovy odvolacieho konania riadne a včas (§ 151 ods. 1 O. s. p.) Navrhovateľovi, ktorý v konaní nebol úspešný, odvolací súd náhradu trov konania nepriznal. Odporkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej v zmysle vyššie uvedených ustanovení priznal náhradu trov pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia (dňa 05. 03. 2012) a podanie vo veci samej - písomné vyjadrenie k odvolaniu (dňa 10. 04. 2012). V zmysle § 10 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v spojení s ust. § 14 ods. 1 písm. a) a § 14 ods. 1 písm. b) , predstavuje základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sumu 51,45 Eur a režijný paušál sumu 7,63 Eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Navrhovateľ je preto povinný zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia spolu vo výške 118,16 Eur (2krát 102,90 + 2krát 15,26), ktoré je povinný podľa § 149 ods. 1 O. s. p. zaplatiť na účet právneho zástupcu odporkyne, advokáta. Odvolací súd k výške trov právneho zastúpenia uplatnených právny zástupcom odporkyne v odvolacom konaní (158 Eur) poukazuje na to, že celková hodnota sporu nepredstavovala sumu 1.372,22 Eur, ale sumu 762,45 Eur (§ 10 ods. 2 vyhlášky) , ktorej zaplata sa navrhovateľ pôvodným návrhom domáhal.

Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.